Ч. 261. Второк 11 грудня (28 падолиста) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Підвисшене контингенту рекрутів. — З німецкого парляменту. — Вісти з Росиї.

З Будапешту доносять, що в часї прогульки делеґатів на поле вправ в Еркені обговорювано справу підвисшення контингенту рекрутів. Фельдмаршал-поручник Кроцачек в проворній формі вказував на конечність ухваленя відповідного числа вояків для обслуги нових армат, покликуючи ся на Японію, котра лише через недостачу вояків не могла використати своїх побід. — Загально запримічено, що австрийскі делеґати дуже нечисленно взяли участь в прогульцї і з угорскими делеґатами зовсїм не розмавляли.

На дневнім порядку послїдного засїданя нїмецкого парляменту було принятє ухвал конференциї в Альґесірас. Пос. Басерман запитав, чи державний секретар Чіршки може подати до відомости парляменту зміст французко-іспаньскої ноти в справі висланя фльот на марокканьскі води і чи инші держави з тим солїдаризують ся. Чіршки відповів, що в нотї заявлено, що цїлию акциї Франциї і Ішпаниї єсть успокоїти марокканьску людність. Нїмеччина не має причини против того протестувати. П. Фольмар відмічує, що нїякий парлямент на сьвітї не єсть так зле поінформований про заграничні справи, як нїмецкий. Палата приняла предложенє в першім і в другім читаню.

„Реч“ доносить, що ґр. Вітте мав оногди у царя двогодинну авдиєнцию. Авдиєнция має стояти в звязи з непорозумінем між Росиєю а Японією, яке вибухло з огляду на договор в Портсмут. В переговорах, які вже тревають від довшого часу що до заключеня торговельного договору між Росиєю а Японією, настала тепер перерва. Як кажуть, Японія ставить Росиї такі тяжкі услівя, що Росия мусить їх відкинути. Коли сими днями японьский посол в Петербурзї, Мотоно, в острий спосіб повторив ті услівя, відкинув їх так само остро російский мінїстер заграничних справ, Ізвольский, позаяк они не годять ся з честию Росиї. Становище Ізвольского стало в наслїдок того дуже тяжке, бо хоче він за всяку цїну уникнути оружної розправи. В анґлійских дипльоматичних кругах говорять о тім, що Росия має удати ся з просьбою до Анґлії і Америки, аби они підняли ся посередництва між обома спорячими державами.

Вчера відбули ся в Петербурзї дуже численні збори т. зв. „Істинно русских людий“. Підношенно оклики в честь царя і царскої родини, а ворожі революциї, якій закидувано вину російскої поражки у війнї з Японією. Дали ся також чути оклики против Віттого і жидів. Один з бесїдників, Дутровин, виголосив патриотичну бесїду против Японії. Звістний в Росиї Йоан Кронштадский назвав Думу боляком, котрий грозить відновленем. Збори закінчено окликами: „Проч з конституциєю!“ Спокою нїгде не заколочено.

Петербурґске „Слово“ у вступній статї так очеркує найблизші задачі Росиї: „Побільшенє боєвого поготівля армії і удержанє загального мира. Европі потрібна Росия для удержаня політичної рівноваги. Звідси виходить стремленє до гляданя з Росиєю союзів, але під тим взглядом треба задержати спокій, здержаність і розвагу, для задержаня рівноваги. Інтереси Росиї згідні найбільше з інтересами Анґлії і Франциї. Росия повинна іти рука в руку з тими краями у всїм, що може причинити ся до удержаня мира, задержуючи рівночасно приязні зносини з иншими державами. Крім того Росия не повинна зрікати ся впливу на судьбу посвояченних славяньских народів. Цїлком безкористовна опіка над ними — то наша історична задача на европейскім Всходї, наша задача доброго сусїда. Привернене нарушеної відвічної приязни з Хіною і установлене опертих на взаїмнім поважаню відносин до Японії.

5)

ПОБЛИСКУЮЧЕ ВІКНО.

(З нїмецкого — Ф. Клєменса).

(Дальше).

Триюмфуючи подивив ся Мулєн з поза якогось корча на долину. Маєстатично в своїй понурій самотї лежала она під єго ногами. Він пізнав виразно свою кватиру тай касарню в сусїдстві. Вид на місто само засланяли єму сторчачі побіч гори. Тепер звернув він свою увагу на сам вершок. Був то рід височини, але невеликих розмірів. Низькі сосни закривали єї густо. Щоби вийти на площу, на котрій, як єму здавало ся, добачив він поблискуюче вікно, мусїв Мулєн обходити височину довкола єї берега. В несповна пів години міг то зробити. Але тут треба було великої осторожности; не знав преці, чи не буде мати дїло з неприятелем, на всякий случай з відважним неприятелем.

Криючись осторожно за кожде дерево, за кождий корч, поступав він наперед, розглядаючись безнастанно за якоюсь нїбито хатою. Нараз лице єго розяснило ся: він не ошибнув ся! На тім кінци високорівнї, що найбільше висував ся понад долину, піднимала ся якась в простий спосіб з дерева і каміня збудована буда. Не знаючи місця, де она більше менше мусить знаходити ся, ледви чи був би єї знайшов, хоч би случайно виліз був на вершок, бо купа каміня, що піднимала ся мов горб, і густі корчі закривали єї зовсїм. Лиш дуже вузонька стежка вдовж страшенної пропасти вела до того висуненого кінця, на котрім она була збудована. Від сторони долини закривали єї дерева і штучний гущавник. Але як Мулєн зовсїм добре здогадував ся, буря вирвала була з корінем одну сосну і через то зробила ся в тім штучнім заборолї прогалина, крізь котру лучі сонця без перешкоди туди заходили.

Буда чи хата сама була низька, криша піднимала ся ледви на пять стіп понад землю, задля чого той будинок, що своєю барвою ледви відзначав ся від свого окруженя, не можна було з долини видїти. По низькій криші можна було здогадувати ся, що хата була в більшій части вбудована в землю. Мулєн почав шукати за зрадливим вікном і відкрив єго понизше криші від тої сторони, що була звернена до пропасти. Оно було невеличке і серед звичайних обставин не був би єго з долини так само нїхто добачив, як і саму хату. Лиш случайна обставина, що сьвітло сонця в нїм відбило ся, зрадила єго.

Жан Мулєн подивив ся крізь вікно, але не міг в темнім місци нїчого розпізнати. Всюди довкола було тихо й глухо, та й в хатї під ту пору мабуть нїхто не мешкав. Він обійшов поволи цїлий будинок і знайшов з другого боку зроблені в простий спосіб двері. Він потряс ними, але они були добре замкнені на замок, а задля більшої безпечности ще й на велику колодку.

— Шкода — сказав детектив гнївливо сам до себе. — Мушу безусловно знати, яку тайну криє в собі тота буда, а нї, то цїле моє підприємство не здало ся до нїчого.

Тут не можна було довго надумувати ся. Він вибив своєю палицею шибу у вікнї, повиймав уважно кусники скла а відтак вліз осторожно до середини.

В однїй хвили досягнув ногами землї, пустив ся руками і зацїкавлений почав розглядати ся довкола. На перший погляд не добачив нїчого підозрїного. Просто сокирою змайстрований стіл, кілька деревляних ослонів та деревляна шафка під стїною — от і цїла знадоба. На деревляній полицї стояло кілька горшків і зелїзний прилад до вареня. Печи не було, та й не дивота, бо коли тоту буду уживано — о чім вже не було сумнїву, — то можна було хиба лиш лїтом уживати. Через сїм або вісїм місяцїв в роцї не важилась би певно нїчия нога лїзти туди на гору. Трохи розчарований приглядав ся урядник полїцийний бідолашній знадобі. Тота мала домівка не ріжнила ся нїчим від хати простого мисливого або рубача, а може таки й нїчого иншого не представляла. Можлива також річ, що лиш давнїйше хтось в нїй мешкав а тепер она стоїть пусткою від давна.

Нї, то нї. На столї стояв ще горнець, а в нїм була вода, доказ, що в хатї мусїли ще недавно бути люди.

Але детектив не міг якось освоїти ся з тою гадкою, що має перед собою лиш якусь невинну лїсну хату чи буду. До чогож бо тота тайна? На що так старанно укривали перед очима людий стежку і хату? Чому жителї сеї домівки не вірили так само як і ті в долинї, що на сю гору не можна вилїзти?

Нї, нї, тут було щось більше укритого, як

Японія не може не розуміти, що побила не Росию, але тілько давний російский лад. З Японією мусимо увійти на дорогу цілком щирих, дружних, безпосередних взаїмних відносин. Тоді не буде сумніву, що скоро порозуміємо ся. Зближене народів для удержаня мира єсть найблизшою задачию, яку Росия повинна виповнити в першім ряді. Она повинна скріпити ся і відновити знищені сили".

Столипин мав перед одним достойником заявити, що слідує: В р. 1905 мусів Вітте числити ся з публичною опінією. Я переконав ся, що можемо числити на непохитний консерватизм мас. Коли нова дума не буде такою, як ми хочемо, то безпроволочно по зібраню розвяжу єї. Скличемо трету думу, а та вже певно буде такою, що заведе в державі спокій. На питане, чи розвязане думи не захитає кредиту Росиї, сказав Столипин: Европа хоче, щоби в Росиї панував лад, як запорука наших з'обовязань. Російске правительство сповнює всі свої з'обовязаня супротив вірителів. Коли буде старати ся о заведене ладу, то ціла Европа се похвалить.

Оногди відбула ся нарада міністрів під проводом Крижановского в справі вилученя холмскої Руси із складу Королівства польского. Крім міністрів беруть в тих нарадах участь епископ холмский і люблиньский Евлогій, ґубернатори люблиньский і сїдлецкий і відпоручник ґенерал-ґубернатора варшавского округа як представитель правительства.

Новинки.

Львів, дня 10-го грудня 1906.

— **Єго Вел. Цїсар** приймав в суботу в Будапешті на приватній авдиєнциї Є. Ексц. п. Намістника ґр. Андрея Потоцкого і Є. Ексц. п. Маршалка краєвого ґр. Станислава Баденї'ого.

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував заступником прокуратора в VIII. клясї ранґи у Львові заступника прокуратора Юлія Калужняцкого в Перемишли, а заступниками прокуратора в VIII. клясї ранґи ад'юнктів судових: Едварда Льоренца в Долинї для Перемишля, Стефана Луковского в Городку яґайл. для Самбора, дра Фр. Гофмокля у Львові для Львова, Володисл. Семільского в Долинї для Станиславова, дра Ів. Соху в Теребовли для Львова, Зиґмунта Смулїковского у Львові, Казимира Сенковского в Тернополи і Ант. Левандовского в округ. львівского висшого суду, всїх трох для Тернополя.

— **Перенесеня.** Перенесені судиї повітові: Ант. Старкевич з Н. Села до Камінки, Влад. Гжендзельский з Грималова до Мостиск, Ом. Вурдович з Товмача до Бурштина, др. Ів. Рутковский з Гвіздця до Ліска і суд. секретарі: Зд. Вишневский з Перемишлян до Бережан, Ант. Копровский з Солотвини до Самбора, Тома Лобазевич з Печенїжина до Будзанова, Стан. Габришевский з Сянока до Збаража, Волод. Козакевич з Любачева до Самбора, Фр. Пилят з Камінки до Станиславова, Кар. Балабан з Обертина до Бережан, Фльор. Вольский з Риманова до Самбора, Фел. Марцінкевич з Буська Коломиї, Вол. Федак з Монастириск до Янова, Кар. Захарясевич з Комарна до Суд. Вишнї, Брон. Сьвідерский зі Збаража до Сянока.

— **Нова стация телеґрафічна.** Дня 15-го грудня с. р. отворить ся в Угринові, сокальского повіта, при ц. к. уряді почтовім стация телеграфічна з обмеженою службою денною.

— **Месть осла.** Траґікомічна сцена стала ся в проїзджім цирку Біґлера в місті Айляв в Німеччинї. В цирку показували головно дресовані конї і осли. Один з довгоухих був так вивчений, що не дав нікому чужому сїсти на себе. Щоби дати доказ того, директор цирку Біґлер по скінченім представленю знаменито видресованого осла завізвав публику, щоби хтось з панів, котрий мав відвагу сїсти на осла, зголосив ся. На то зголосив ся 30-лїтний шлюсар Тальке, занятий в однїй із зелїзних гут в Айляв. Як і не старав ся сїсти на осла, все було на дармо; осел не дав на себе сїсти, а публика сьміяла ся до розпуку. Але Тальке мимо остереженя директора, хотів відтак насильно змусити осла піддати ся его волї і почав зьвіря, що заперло ся всїма чотирома ногами тягнути то за хвіст то за уха; але й то не помагало, осел не хотів рушити ся з місця. Наконець вже й ослови не стало терпцю; мучений немилосердно нараз обернув ся і кланцнув зубами і вхопив Талька за ніс та відкусив єму при самій насаді. Та не досить на тім, осел ще й з'їв ніс. Замісць сьміху зробило ся в цирку велике занепокоєне і загальний сум на вид облитого кровю Талька, котрого по даню єму першої помочи відвезено до дому. Тальк єсть женатий і батько родини. Він хоче тепер позивати директора цирку о відшкодоване за тревале і дуже неприятне ушкоджене тїла.

— **Зьвірі в людскім тїлї.** З Вибранівки доносять: Дня 7 с. м. тутешний 28-лїтний господар Максим Ґвоздєй убив в зьвірский спосіб свого батька і матїр та сестру, порубавши їх сокирою. Причиною сего страшного злочину були спори о посїдане землї. З Вібрки приїхала судова комисия під проводом судиї слїдчого Ґельбера і веліла відставити злочинця до арештів суду повітового в Вібрцї. Одна із жертв тої зьвірскости, сестра злочинця, тяжко покалїчена, мабуть ще жила, коли приїхала комисия. — Подібних зьвірів в людскім тїлї, Захарка Салевича і его сестру Настю засудив тернопільский суд на кару смерти через повішене за то, що отруєю на щурі отроїли своїх родичів.

— **Загадочна справа.** Київскі часописи доносять про таку подію: Перед двома роками помер в наслідок отроєня димісіонований майор Распригін. Загально говорено, що его отроїла его приятелька, вдовиця по духовнім, якась Пілїньска, і єї підозрівано, що она присвоїла собі цїле майно покійника в сумі 100.000 рублів. У Пілїньскої зроблено ревізию, котра однак не викрила нічого. Мимо того полїция не спускала Пілїньскої з очий, лиш слїдила за нею через два роки. Нараз тота вдовиця, колись так бідна, що старала ся о запомогу, стала таки в очах полїциї дуже богата, подала навіть до начальника краю просьбу, щоби єй позволено купити маєтність в ґуберниї колоньскій та й завела переписку з властителем маєтности Серни. Аж тепер взяла ся полїция знову до дїла; сими днями зроблено у тої панї ревізию і сим разом знайдено богато компромітуючих паперів. Пілїньску зараз арештовано.

— **Представлене божевільного в церкві.** Оригінальна і мабуть ще небувала доси сцена відбула ся оногди в церкві сьв. Стефана у Відни. Зрана, коли ще в церкві, особливо перед бічним вівтарем сьв. Катерини було богато людий, з'явив ся якийсь порядно убраний пан і розгручуючи людий, сунув просто перед вівтар. Вже тим своїм поведенєм звернув був на себе увагу, але ще більше тим, що вийшов по ступенях таки перед сам престол. Станувши тут, обернув ся до людий, склонив ся, як то роблять иноді артисти в цирках, відтак сїв собі на ступени престола, здоймив борзенько один а відтак і другий черевик і став ними борзо підкидати в гору і ловити то руками то ногами, лївий правою, правий лївою рукою, помагаючи собі рівночасно при тім і ногами. Тепер вже нїхто не сумнївав ся, що то якийсь божевільний і двох слуг церковних приступило до него, щоби єго вивести з церкви. Але се було труднїйше зробити, як спершу здавало ся. Божевільний не хотів нїяк іти і казав, що насамперед мусить взяти з собою свою чародїйну парасолю. Зразу слуги церковні гадали, що божевільний дїйсно приніс був з собою якусь парасолю і зачали були шукати за нею, але опісля, не знайшовши нїякої, впали на

зраджувало лиш то вузке місце, тут було зовсїм певно якесь тайне зборне місце пачкарів з цїлої охрестности, може навіть кривка для перепачкованих товарів, хоч він в сїм случаю не міг собі пояснити, як то можливо тяжкі пакунки і коші виносити на вершок, на котрий так трудно вилїзти.

Заціказлений приступив він до шафи. Она була отверта. Тих кілька предметів, які в нїй були, були здаєсь так само призначені до скромної домашної потреби, як і горшки та инша посудина на полици. На самім споді лежало трохи глини, котра мабуть служила від часу до часу до вимащуваня доливки в хатї.

— Здаєсь мусить бути ще одна комірчина, бо не виджу нїгде постелї або якогось місця до спаня — муркотїв Мулєн сам до себе ходячи по хатї. А чуй! Чи не дуднить то під ногами, як коли б від порожного місця? Нема й сумніву, що в споді під его ногами єсть порожне місце. Може то пивниця? О тім хотів він переконати ся.

Він почав дуже пильно шукати за входом. З надвору не видів нїяких дверий, в середині також не було нїяких. Мабуть до того другого поміщеня можна дістати ся лиш крізь спустні двері. Але він не видів нїгде анї якогось зелїзного кільця анї нїчого иншого до підношеня дверий. Закованим кінцем своєї палиці перешукував він доливку крок за кроком. На дармо! А все-таки він не ошибав ся. А кудиж сходили туди люди, що тут мешкали? Розглядаючись безрадно довкола, добачив він, що доливка з добре убитої глини була в однім місци трохи висша і робила нїби мірний горбок. Він почав віддлупувати глину палицею, і ось — показало ся зелїзне кільце. Він почав зараз сильно за него тягнути і доливка з глини, що нїби творила одну масу, почала підносити ся без великого труду на просторі яких три чверти метра в квадрат.

— Ага — замуркотїв детектив — тепер вже знаю, до чого тота глина в шафі: щоби за кождий раз залїпити нею кільце і прорізи дверий. Так богато осторожности вказує на злу совість. Тепер же я цікавий, що то поза тим крие ся.

Перед ним зробив ся темний отвір, в котрім показав ся горішний конець драбини.

— Коби так була сьвічка! — шептув урадований Мулєн сам до себе. Той відважний чоловік не подумав анї на хвильку о небезпечности. Він зачав шукати по хатї і аж очи єму засьвітили ся. В якімсь горшку знайшов ловву сьвічку — сїрнички мав при собі. Дрожаючою від роздразненя і напруженя рукою засьвітив він сьвічку і не надумуючись, довго зліз по драбинї на долину.

Знов така сама комірчина, як тота на горі, лиш без вікон і темна. Він присьвічував сьвічкою довкола Стіл і кілька ослонів як на горі а в кутї кілька великих скринок того рода, щоби їх можна легко де всунути. Зі стелї звисала велика лямпа, а на столї лежало кілька дивних знарядів побіч всїляких інструментів. — Що то може бути? — питав ся Мулєн здивований себе самого. — Тиґлї до топленя, кітлики, рильця, запаси олова, мосяжу і инших металїв а тут — він отворив віко одної скринки — всїлякі форми, моделї, міри. — О то не пачкарі, що тут господарили, то були далеко хитрїйші і гірші злодюги. Не було нїякого сумніву, що він опинив ся в робітнї фальшівників гроший!

Розворушений приступив він до иншої скринки, але она була замкнена. Він вхопив долото і молоток, що лежали на столї і розбив не дуже міцний замок. Коли відтак підніс віко, аж остовпів на вид того богатства, яке тут було зложене. Скринка була заповнена майже до половини золотими монетами. Розуміє ся, що то були фальшиві гроші, котрі тут фальшівники виробляли лїтом, щоби відтак зимою їх пускати. З чувством, котре можна би майже перестрахом назвати, нахилив ся детектив до скринї і почав перебирати гроші.

Як би то було правдиве золото, був би від тої хвилї став богатим чоловіком.

Нараз шибнула єму до голови нова гадка: Щасливий з мене чоловік — тїшив ся він в души — я відкрив тих фальшівників, котрих мав Рош шукати. Коли возьму ся розумно до дїла, то може удасть ся менї дістати визначену нагороду пять тисячів франків. Лиш треба тепер чим скорше затерти всї слїди за собою. Але правда, розбите вікно...

Дальше не міг вже докінчити тої гадки. Якраз хотів випростувати ся і замкнути скринку, коли дістав з заду по голові так сильно, що лиш крикнув і впав без памяти на землю.

(Дальше буде).

иншу гадку: сказали єму, що полїция прислала єму запрошенє, щоби він перед нею показав свою штуку і що там єсть вже парасоля, та й зараз єї дістане. Аж тодї дав ся божевільний вивести спокійно з церкви та повести на полїцию.

— **Цар розводить і зводить.** Як вже коротко депешї донесли, розвів цар яко голова православної церкви подружє кн. Юрия Ляйхтенберґа з єго женою Анастазиєю Николаєвною, донькою чорногорского князя Николая. Княгиня Анастазия або як єї в Чорногорі звали, Стана, єсть другою женою кн. Юрия Максиміліяновича Романовского-Ляйхтнберґского, котрий в першім подружу мав за жінку кн. Тересу Ольденбурґску. Княг. Тереса померла в цьвітни 1883 р. а в серпни 1889 р. оженив ся тодї 47-лїтний кн. Юрий з 22-лїтною княгинею Станою Чорногорскою, котра була тодї славною красавицею. З того подружа єсть двоє дїтий: кн. Сергій, уроджений 1890 і княг. Олена, уроджена 1892. Сей розвід по шіснайцятьлїтнім супружім житю, о котрім впрочім в двірских кругах петербурґских вже від давна говорено, єсть приготовленєм до нового подружа. Вел. кн. Николай Николаєвич, близький свояк царя і командант петербурґского воєнного округа, любить ся вже віддавна з княг. Станою, котра на петербурґскім дворі грала велику ролю, і він то старав ся всіма силами о то, щоби міг зі своєю любкою подружити ся. А що вел. кн. особливо в теперішних тяжких часах єсть у великих ласках у царя, то цар дав розвід княжій парі Ляйхтенберґскій, щоби відтак ввести з собою залюблену пару. Мабуть не довго треба буде ждати на вість з Петербурга, що тепер 50-лїтний вел. князь одружив ся з молодшою від себе о 11 лїт княгинею Анастазиєю.

Телеґрами.

Відень 10 грудня. Спільне правительство наміряє зажадати від Делеґаций ухваленя двомісячної провізориї буджетової. Делеґациї мають радити ще до 6 січня 1907.

Прага 10 грудня. Вчера по полудни устроїли католицкі товариства великий похід в честь кардинала Скрбеньского. Кілька сот социяльних демократів хотїли перешкодити тому, але полїция не допустила до того і арештувала кількох людий.

Париж 10 грудня. У всїх тутешних церквах повідомили сьвященики вірних, що одержали від властий духовних, щоби також по 11 грудня відправляли богослуженє, без зложеня декляраций приписаної законом. Похорони і вінчаня будуть відбувати ся без всяких церемоній, доки секвестратор державний не зрече ся користий з тих церемоній.

Варшава 10 грудня. „Kur. Warsz.“ помістив відозву жидівского комітету виборчого, в котрій зазначено, що основними точками полїтичної акциї комітету будуть: 1) демократичний устрій державний; 2) найширша автономія Польщі; 3) запорука прав жидівских; 4) рівноуправненє жидів.

Петербург 10 грудня. Ґр. Вітте був на авдиенциї у царя. Авдиенция — як доносить „Товаріщ“ — тревала дві години. Авдиенциї ґр. Віттого приписують велике значінє.

Лїворно 10 грудня. Пароход „Сеґеста“, що віз еміґрантів, при виїздї в порту наїхав на грецкий пароход „Люля“, котрий віз збіже. „Сеґеста“ з великою дірою в боцї затонув. „Люля“ єсть також ушкоджений.

Софія 10 грудня. Сербска ватага напала на болгарский монастир Тресбавець в монастирскім віляєтї побила кількох монахів і віддала монастир сербским черцям.

НАДІСЛАНЕ.

Книжки для молодїжи.

видавництва руск. Тов-а педаґоґічного припоручені ц. к. Радою шк. краєвою.

Образкові без тексту для дїтий найнизшого степеня науки:

Ч. 100. Для розривки 1·20 К. — Ч. 99. Ах яке хороше 2 К. — Ч. 26. Наші зьвірята 80 сот.

Образкові з текстом для дїтий другого степеня науки:

Ч. 8. Зьвіринець 20 с. — Ч. 10. Забавки 20 с. — Ч. 11. Менажерия 20 с. — Ч. 96. Дїтвора 1 К. — Ч. 97. Зьвірята домашні 80 с. — Ч. 98. Приятелї дїтий 1·20 К.

Ілюстровані для дїтий третого і четвертого степеня науки:

Ч. 60, 62, 69, 75, 76. Казки Андерсена бр. по 50 с., опр. по 70 с. — Ч. 63. Казки Брянчанїнова бр. 30 с., опр. 44 сотиків. — Ч. 109. Робінсон велик. бр. 1·80 К, опр. 2·20 К. — Ч. 65. Мірон. Пригоди Дон Кіхота бр. 80 с., опр. 1·10 с. — Ч. 101. Ґете-Франко: Лис Микита бр. 1 К, опр. 1·30 с.

Книжки без образків для дїтий третого і четвертого степеня науки.

Ч. 50. Коротенький огляд руско-українського письменьства, д-ра О. Макарушки. — Ч. 109. Робінзон великий бр. 1 К 50 с. опр. 1·80 К. — Ч. 1. Молитвенник нар. опр. 30 с, опр. в полотно 40 с. — Ч. 3. Китиця желань 3 розш. виданє бр. 40 с, опр. 60 с. — Ч. 4. Читанка бр. 20 с. — Ч. 13. Т. Шевченко. Кобзар для дїтий 30 с. — Ч. 15. Юл. Верне. Подорож довкола землї бр. 1·20 К, опр. 1·50 К. — Ч. 29. Мальота. Без родини опр. 1·10 с. — Ч. 54. Т. Шевченко. Кобзар бр. 2 К, опр. 2 К 40 с, в полотнї 2·70 с. — Ч. 71. Оповіданя для дїтий бр. 40 с, опр. 54 с. — Ч. 72. М. Коцюбиньский. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 73. О. Катренко. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 74. Василь В-р. Подорож до краю Лїлипутів бр. 50 с, опр. 64 с. — 77. А. Кримский. Переклади бр. 40 с., опр. 54 с. — 82. Марта Борецка, іст. опов. бр. 40 с., опр. 60 с. — 84. Др. М. Пачовский. Народні думи з поясненями ч. I. 40 с., опр. 60 с. — 86. А. Толстой. Казки бр. 40 с., опр. 54 с. — 87. О. Конисьский. Поеми бр. 30 с., опр. 44 с. — 88. Покарана лож. Комедийка Кучальської 20 с., опр. 34 с. — 90. Дивні Пригоди Комаха Санґвіна ч. I. 48 с., опр. 70 с. — 91. Е. Ярошиньска. Перша книжочка для малих дївчат 20 с. — 94. Е. Ярошиньска. Друга книжочка для м. дївчат 20 с., разом оправлені 54 с. — 92. Малий сьпіваник 20 с. — 93. Клавдия Лукашевич. Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 с. — 103. Анґлїйскі казки 24 с., опр. 38 с. — 104. Е. Ярошиньска. Повістки 24 с., опр. 90 с. — 106. Др. І. Франко. Абу Казимові капцї 60 с., опр. 90 с. — 108. Збиточник Ґумфрі, з анґлїйск. 70 с, опр. 1 К. — 111. Л. Ґлїбів: Байки 10 с. — Ч. III., IV., VI. В. Чайченко: Комар, Грицько, Дума про княгиню Кобзаря по 10 с. — Ч. V., VII. Дніпрової Чайки: Казка про сонце та єго сина, Писанка по 10 с. — 112. Істория куска хлїба бр. 50 с, опр. 64 с. — 115. В Джунґлях, брош. 50, опр. 64.

Книжки для молодїжи шкіл видїлових:

Ч. 89. М. Вовчок. Інститутка бр. 40 с., опр. 60 с. — 95 Шекспір в повістках бр. 30 с., опр. 60 с.

Замовляти можна в канцеляриї руского Тов. Педаґоґічного у Львові ул. Сикстуска 47 або в книгарнї Товариства ім. Шевченка у Львові ул. Театральна ч. 1. Хто пришле гроші поперед, тому при замовленю книжок (в канцеляриї Товариства) на квоту 10 К висилає Товариство книжки оплатно, а від подвижки дає 10 прц. рабату. При замовленях низше 10 К (на инші книжки) треба дочислити оплату почтову.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8 55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (1/5 до 30/9), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова. Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скалат
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої. Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова. Відня. Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11 45	„ Підволочиск. Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного. Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока. Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша Залїщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Туклї (15/6 до 30/9), Сколього (1/5 до 30/9)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скалат (на Підзамче
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скалат (гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева Залїщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі инші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).